

Majda Ravnikar, nekdanja uspešna smučarka, je pred kratkim izdala svoj književni prvenec "Koroška, moj mali veliki (smučarski) svet", s katerim je na najboljši način izrazila svojo dolgoletno ljubezen do Koroške, smučanja in literature.

Pod pojmom kulture razumemo mnogo stvari od filmov, glasbe, knjig, gledališča, pa vse do vizualnih umetnosti in drugih oblik kreativnega izražanja. Nas pa zanima katera vrsta kulturne dejavnosti vam je najbližja in zakaj.

Pod pojmom kulture res razumemo mnoge razsežnosti, ki so vpete skoraj na vsa področja našega življenja in bivanja. Kultura že dolgo ni več stvar prestiža, temveč pomeni način življenja družbe, določene skupine ljudi in v ožjem smislu posameznika. Ljubim kulturne dobrine vseh vrst, a med njimi dajem posebno mesto dobri knjigi - literaturi, poeziji in glasbi. Ne znam si predstavljati življenja brez knjige in glasbe. Posebno slednja me od trenutka, ko vstanem in potem skozi ves dan spremlja, včasih zgolj kot scenska zavesa in drugič se ji predajam z večjo pozornostjo. Glasba me sprošča in mi daje pozitivno energijo. Knjiga pa, ja dobra knjiga me vedno znova očara in popelje v poseben svet doživetij.

Se aktivno kulturno udeležujete oziroma ali ste se kdaj?

V mladosti mi je bilo poleg športa še posebej ljubo prepevanje in igranje kitare. Sodelovala sem v pevskih zborih in občasno sem kot pevka nastopala na raznih prireditvah. Tudi v prijateljski družbi mi je zelo ljubo prepevanje, seveda s tem ne mislim neubranega kruljenja! Razpoloženje ob glasbi ali petju je vselej bolj sproščeno in prijetno. Še vedno znam zapeti celo vrsto starih družabnih pesmic, med njimi tudi nekatere stare koroške, ki sem se jih naučila od svoje mame... Ampak ljudje se z leti družabno vse manj družimo, morda pa najdemo zato več časa za kulturne dobrine, ki se nam ponujajo. Na nek način postajamo z leti vse bolj v svoj svet zaprti otočki. Tako pač je v življenju. Vsak čas prinese svoje prednosti in slabosti, drugačen način življenja, in z mano ni nič drugače kot z ostalimi. Vendarle moram dodati, da čeravno sem že upokojena, imam še vedno premalo časa za vse kar mi je ljubo. Nenehno sem okupirana z vrsto aktivnosti, a k sreči, si zadnja leta večino teh nalagam predvsem sama. Pri tem je na mojem sporedu vse več prostora za branje, poslušanje glasbe in gledanja televizije ter seveda tudi za obiskovanje kulturnih prireditev, predvsem gledališča in koncertov klasične glasbe. Ampak knjiga je vselej bila in je moja velika prijateljica. Morda mi prav zato duša ni dala miru vse dokler se nisem še sama lotila pisanja.

Kakšne knjige berete, kako pogosto in ali bi lahko izbrali vašo najljubšo knjigo?

Rada berem knjige različnih žanrov, odvisno od razpoloženja, vendar dajem nekaj prednosti dobrim akcijskim, kriminalnim in vojnim romanom. Knjige prebiram kampanjsko, v določenih obdobjih jih preberem po več zapovrstjo in potem zopet neko obdobje nobene. Berem hitro in kadar se lotim branja kake knjige jo zlepa ne odložim vse dokler ni prebrana.

Ugotavljam, da se nam z leti tudi literarni okus nekoliko spreminja. Dela določenih avtorjev, ki so mi bila nekoč zelo ljuba, mi zdaj ne ležejo več tako dobro. Moji zadnja leta najbolj priljubljeni pisci, od katerih sem prebrala skoraj vsa dela, ki so bila prevedena v slovenščino, so: Dan Brown, Michael Burk, John Grisham in še mnogi drugi. Tudi branja zahtevnejših avtorjev se lotim. Med temi naj omenim Nobelovega nagrajenca Garcío Márqueza. Pred nekaj meseci sem z zanimanjem prebrala njegovo zadnje delo »*Vse moje umazane kurbe*«, ljubezensko zgodbo, ki jo je napisal skoraj osemdesetleten. Tudi ta knjiga je

bestseller

, tako kot večina njegovih del, saj sta njegov jezik in pisanje briljantna in ne nosita letnice avtorjeve visoke starosti.

Če že omenjam briljantnega avtorja, ki je tudi v poznih letih sposoben pritegniti s svojim pisanjem, naj navedem še slovensko pisateljico Mimi Malenšek. Letos je pri svojih devetdesetih izdala knjigo »*Ko jerebika dozori*«. Tudi to delo je napisano s svežino in z veliko življenjske energije. Ona je vsekakor na seznamu meni ljubih slovenskih pisateljic. Posebej moram omeniti tudi Miro Mihelič, ki je ena najbolj izstopajočih avtoric med slovenskimi književniki 20. stoletja, posebno mi je všeč njen nepozabni roman »*April*«. Med sodobnimi avtorji rada posežem po delih Ferija Lainščka, Mihe Mazzinija in drugih. Od mlajših avtorjev je name poseben vtis naredilo delo Nejca Gazvode »

Sanjajo tisti, ki preveč spijo

«. S tem delom nam naznanja novo smer pisanja v našem prostoru.

Poleg romanov mi je zelo pri srcu tudi poezija. Pesmi so zame edina književna dela za katerimi rada posegam večkrat, saj se jih ne naveličam. Pesmi mi ob vsakem branju povedo nekaj novega, me pobožajo. Najljubši pesniki so mi predvsem Slovenci. Seveda je poezija starejših velikanov poezije – posebno Prešerna - vedno vredna branja, a vendar so mi ljubši sodobnejši avtorji. Med njimi postavljam na prvo mesto Ivana Minattija. Poleg njega jih je še cela vrsta, a bi tukaj omenila le Toneta Pavčka, Ferija Lainščka in Alojza Ihana.

Katera zvrst glasbe je vam najbolj pri srcu? Kupujete originalne CD-je ali poslušate MP3-je? Kateri koncert ste obiskali nazadnje?

Med glasbenimi zvrstmi imam najraje jazz, blues, rock in klasično glasbo. Tudi originalne CD-je si občasno kupujem. Med njimi je nekaj sodobnih izvajalcev, predvsem pa tiste z meni najljubšimi izvajalci, katerih plošč si nekoč nisem mogla privoščiti, danes pa je žal kar težko priti do njih. V mislih imam izvajalce kot so: Dinah Washington, Roberta Flack, Aretha Franklin, Edith Piaf, Janis Joplin in druge. Na sploh se trudim vsaj malo slediti dogajanjem in se pri tem držim načela: »*Hvali novo in čuvaj staro*«... Rada prisluhnem sodobnejšim zvrstem glasbe, a priznam, da so mi ljubši starejši komadi – mojim letom primerno pač.

Kakšno dobro glasbo si pogosto najdem tudi kar na internetu in poslušam ter gledam glasbene videoposnetke, predvsem na strani Youtube se najde izjemno dober izbor vseh zvrsti glasbe. Že prej pa sem omenila, da je glasba iz radijskih valov moj redni spremljevalec. Glede koncertov lahko rečem, da obiskujem le koncerte klasične glasbe; občasno koncerte pihalnih

orkestrom, sicer pa sem abonirana na koncerte Simfonikov RTV Ljubljana.

Kako pogosto si privoščite ogled filma? Kakšno je vaše mnenje o slovenskem TV programu? Obstaja v vašem življenju kak film, ki je na vas naredil izreden vtis?

Abonirana sem na predstave Mestnega gledališča v Ljubljani, v kinodvorane pa zelo redko zaidem. Filme rada gledam kar doma na TV-ju, za gledanje video kaset, CD-jev pa imam premalo časa in volje. Filmski program na slovenski TV se mi ne zdi ravno dober zato filme najpogosteje gledam na TV3 ali na HBO, kjer predvajajo novejša filma, tudi filmske uspešnice. Moj najljubši film je sicer že nekoliko starejšega datuma (1995) »*Najini mostovi*«, (*The Bridges of Madison County*)

) lepa, romantična filmska drama, v kateri se odvija ljubezenska zgodba, ki jo predstavljata dva odlična igralca, Clint Eastwood, ki je poleg glavne vloge prevzel še režijo, in Meryl Streep. Kot zanimiv in zelo všečen film pa z veseljem navedem še film posnet leta 2007, »

Življenje v rožnatem

« (

La vie en Rose

), ki je biografska drama veličastne in meni zelo ljube največje francoske šansonjerke Edith Piaf. Ta film sem si letošnjo jesen ogledala že trikrat.

Kako ste zadovoljni s kulturno ponudbo na Koroškem in kaj najbolj pogrešate? Kaj so glavne prednosti in slabosti koroškega kulturnega prostora?

Na Koroškem je po mojem mnenju kulturno dogajanje kar pestro. Kdor je željan kulturnih dogodkov jih lahko najde, saj je v ponudbi za vsak okus nekaj. Mislim, da še posebej zasluži vso pohvalo Narodni dom v Mežici, ki je lepo urejen in ponuja dober program. Tam si v družbi sestre ter njenega in mojega moža z veseljem občasno ogledam kakšno predstavo.

Menim, da se na Koroškem dogaja veliko lepih kulturnih dogodkov, a morda so za mnoge še vedno malce moteče razdalje. Mnogim se verjetno zdi dislokacija, oddaljenost 10 do 20 kilometrov med kraji dogodkov velika, čeravno v resnici dandanes ne pomeni dosti. Če gremo v Ljubljani z enega na drugi konec mesta mimogrede prevozimo 15 do 20 kilometrov in se to ne zdi dosti, ker se pač vozimo skoraj ves čas po mestu; na Koroškem pa se ljudem razdalje med Črno, Mežico, Ravnami itd. zdijo večje, saj se je vendar treba peljati v druge kraje, čeravno v resnici ne gre za nič večje razdalje kot sem jih omenila za Ljubljano. No, počasi se tudi to spreminja, za mlajše generacije pa gotovo! Morda pa so Korošci predvsem premalo povezani med seboj in mogoče premalo cenijo domače avtorje vseh kulturnih zvrsti? Glede na to, da ne živim stalno na Koroškem je bolje, da ne pametujem kaj več o tem in naj o tej temi kaj več povedo drugi, ki so boljši poznavalci razmer na tem področju.

K·O·R·O·Š·K·A

Maj mali veliki (smučarski) svet

MAJDA RAVNIKAR

Naslovna slika in naslovnica knjige, ki jo lahko kupite [TUKAJ](#), v kratkem pa lahko pričakujete recenzijo